

Taler gerne vil gøre mit til, at Øvrighedens Indgriben bliver saa sjælden som muligt, navnlig da derved, at man søger at forekomme, at der opstaar saadanne Tvi- stigheder, at de paakalder Øvrighedens Indgreb. Ud fra dette Synspunkt har jeg savnet en Regel i det foreliggende Lovfor- slag, en Regel om, at Parter, der er af for- skellig Tro, forinden Ægteskabet skal træffe Bestemmelse om, i hvilken Tro Børnene skal opdrages. Det er en Bestemmelse, vi har i den nugældende Ret, men den er gaaet ud i Lovforslaget. Den højtærede Justits- minister forsvarede denne Lovforslagets forandrede Stilling, idet han mente, at en saadan Aftale mellem Ægtefæller forud for Ægteskabet var mislig; de vilde her love noget, som de ikke kunde eller vilde holde. Dette er imidlertid ikke min Er- faring, og jeg tror i ethvert Tilfælde, at Ægtefællerne vil føle sig langt mere bundne ved en Aftale, som de har truffet ved et Løfte, de i Frihed har givet hinanden, end ved en Bestemmelse, der senere træffes af Øvrigheden, idet selvfølgelig den Ægte- fælle, hvem Afgørelsen gaar imod, altid vil mene, at Øvrigheden har begaaet et Overgreb, at der er handlet Uret imod denne Ægtefælle.

Jeg tror altsaa, at man ikke skal være bange for, at Øvrigheden overhovedet kan komme til at gribe ind i Forholdet mellem Ægtefæller. Det afgørende, det betydningsfulde er derimod det Spørgs- maal: Paa hvilket Grundlag skal Øvrig- heden træffe sin Afgørelse? I saa Hen- seende har Forholdet hidtil været det, at Manden har haft den overvejende, den fremtrædende Stilling i Ægteskabet, Kvin- den har for saa vidt været underordnet, men dertil har svaret en vidtgaende Beskyttelse for Kvinden. Jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse, naar man un- dertiden ser denne Ordning skildret fra kvindelig Side som en Underkuelse af Kvinden, som noget, der udelukkende er til Skade for hende, som en Ordning, der kun kunde være truffet saaledes, fordi det var Mændene og ikke Kvinderne, der skrev Lovene. Jeg tror, at da de paagældende Retsregler udformede sig, havde de deres gode og forstandige Betydning, idet Kvin- den efter det Standpunkt, hun den Gang stod paa, virkelig trængte til en betydelig Beskyttelse, den, som den hidtidige Lov- givning ogsaa har givet hende, og med denne Beskyttelse maatte følge en vis Underordnelse. Men i vore Dage har Forholdet jo ændret sig. Det gøres fra kvindelig Side stærkt gældende, at nu er

Kvinden vokset saaledes, modnet saaledes, at hun ikke trænger til denne Beskyt- telse, men at hun kan kræve og modtage en fuldkommen Ligestilling med Manden indenfor Ægteskabet. Jeg mener, at naar dette Krav fremkommer, og under Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder det fremkommer, bør man imødekomme det. Og har man først besluttet sig dertil, bør man gøre det fuldt ud og loyalt og ikke paa en saadan Maade, at man alligevel søger ad en Omvej at komme udenom det og bevare de gamle Retsregler, blot i en moderniseret Skikkelse.

Jeg accepterer altsaa for mit Ved- kommende dette nye Grundlag, at Kvinden indenfor Ægteskabet bør være ligestillet med Manden, men naar man opstiller denne Grundsætning, bør man ogsaa gennemføre den. Man kan ikke samtidig med, at man giver Kvinden Ligestilling, tillige bevare den gamle Beskyttelse; Kvinden kan ikke paa een Gang være den frie, selvstændige og ligestillede og paa den anden Side den svage, den underlegne, den forførte, en af Delene maa være Til- fældet. Ganske vist vil jeg ikke paa no- gen Maade gøre mig til Talsmand for, at man gennemfører Ligheden rent formelt; der maa tages Hensyn til fysiske og fak- tiske Forhold, og jeg har derfor f. Eks. intet som helst at indvende mod den Retsregel, at der ikke kan anvendes Af- soning overfor Hustruen. Derimod mener jeg, at Retsregler, der hviler paa det Grundlag, at Kvinden skulde være den svage og den forførte, har ikke nogen Plads indenfor den nye Ordning og bør derfor fjernes. Ud fra dette Synspunkt vilde jeg nære nogen Betænkelse ved den Erstatningsregel, som findes i Lovfor- slagets § 2, forsaavidt som det bærende skulde være det, at Manden ved at be- svange sin forlovede paadrog sig en Er- statningsforpligtelse. Thi den frie, selv- stændige Kvinde maa virkelig selv om, hvorvidt hun vil lade sig besvangre eller ikke, og maa bære Ansaret for, hvad hun gør. Men Regelen kan ogsaa ses under et andet Synspunkt — og jeg tror, det er Mening, — at det, der skaber Er- statningspligt, er ikke Besvangrelsen, men derimod at Manden senere mod sin forlovedes Villie forlader hende, og ud fra dette Synspunkt vil jeg kunne acceptere Regelen i § 2.

Derimod har jeg Betænkigheder ved saadanne Regler som dem, der findes i Lovforslagets §§ 48 og 72. I Kommissi- onsbetænkningen fremhæves det gentagne